

БРАТЯ ГРИМ РУМПЕЛЩИЛЦХЕН

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Имало едно време един мелничар. Той бил голям самохвалко — от сутрин до вечер разправял на хората, че неговата мелница е най-високата, неговото брашно е най-бялото, а неговата дъщеря — най-хубавата.

Ето че хвалбите му стигнали до ушите на самия цар, който решил да намери приказливия селянин и да види с очите си каква е тази работа. Един ден той свикал двама от своите министри и отишъл на гости на мелничаря.

Домакинът го посрещнал с голяма радост. Показал му имота си, а също и дъщеря си.

— Както виждаш, царю честити, моята дъщеря е най-красивата на света! — не пропуснал да се похвали той, но това сякаш изобщо не впечатлило царя.

Мелничарят помислил, помислил и добавил:

— Освен това е много умна! Прави неща, които никой друг не умее!

Царят продължавал да мълчи.

Тогава мелничарят решил, че на всяка цена трябва да го учуди, почесал се по тила и казал:

— А знаеш ли, че дъщеря ми може да изпреде златна нишка от слама?

— Това е чудо нечувано! — възкликнал царят и наредил на министрите си веднага да я отведат в двореца. — Мелничарю, ще подложя дъщеря ти на изпитание. Ако до утре успее да ми изпреде златна нишка от слама, ще я възнаградя богато и пребогато. Ако ли не, ще я накажа сурово, а на теб ще ти взема и мелницата, и къщата, и всичко, което притежаваш!

Още недоизрекъл това — и министрите му замъкнали клетата девойка в двореца. Там я заключили в една тъмна стая, в която нямало нищо друго, освен купчина слама и стар дървен чекрък.

Като останала сама, мелничарската дъщеря седнала и заплакала.

— Ето докъде ни доведоха глупавите хвалби на баща ми! — продумала тя през сълзи.

Изневиделица пред нея се появило едно джудже с островърха шапка, червени дрешки и дълга бяла брада.

— Не тъгувай! — казало то. — Аз ще превърна сламата в злато, но какво ще ми дадеш в замяна?

Девојката свалила от шията си един златен медальон с формата на сърце.

— Това е най-ценното, което имам — отвърнала тя. — Вземи го!

Че като се захванало джуджето за работа — въртяло чекръка, въртяло чекръка... До сутринта превърнало всичката слама в прежда от чисто злато!

Като видял това, царят много се учудил и веднага заповядал да донесат на девојката два пъти повече слама.

— Искам още от златната прежда! — казал той.

— Ами сега? — затюхкала се дъщерята на мелничаря. — Какво да правя?

За щастие, вечерта тайнственото джудже отново се появило.

— Не тъгувай! — рекло то. — Ще ти помогна, но какво ще получа в замяна?

— Остана ми само златното пръстенче — отвърнала девојката и го свалила от ръката си. — Вземи го!

Че като се захванало джуджето за работа — въртяло чекръка, въртяло чекръка... До сутринта превърнало всичката слама в прежда от чисто злато.

Дошъл царят и не можел да ѝ се нарадва! Толкова бил доволен, че казал на мелничарската дъщеря:

— Ако довечера ми изпредеш още повече златна прежда, ще се ожена за тебе! Ако ли не, ще те хвърля в тъмница!

И заповядал да ѝ донесат три пъти повече слама!

Натъжила се девојката и седнала да плаче. Ето че тайнственото джудже отново се появило.

— Не тъгувай, ще ти помогна! — рекло то. — А какво ще получа в замяна?

— Нищо ценно не ми остана — отвърнала тъжно дъщерята на мелничаря, защото вече нямала какво да му даде. — Но ако до сутринта не успея да превърна всичката тази слама в златна прежда, ще ме хвърлят в тъмница!

Тогава джуджето се усмихнало дяволито и казало:

— Подочух, че царят те е харесал за своя невеста. Ако ми обещаеш, че като станеш царица, ще ми подариш първата си рожба, аз отново ще свърша всичката работа вместо тебе.

Нямало какво да стори девойката — съгласила се. Че като се захванало джуджето за работа — въртяло чекръка, въртяло чекръка...

До сутринта превърнало всичката слама в прежда от чисто злато. Чак стаята засияла!

Така царят се оженил за дъщерята на мелничаря. Двамата заживели щастливо, а когато им се родил син, се заобичали още повече. Доволна от новия си живот, царицата съвсем забравила за своето обещание.

Но не щеш ли, един ден джуджето се появило и рекло:

— Имахме уговорка, царице. Аз изпълних каквото ти обещах. Сега е твой ред. Дойдох да ми се издължиш.

— Моля те, остави ми детенцето! — заплакала клетата майка. — Ще ти дам всичкото си богатство, само ми остави детенцето!

Но джуджето не искало да я чуе — колкото повече го увещавала царицата, толкова повече то настоявало на своето. Накрая все пак горчивите майчини сълзи го трогнали.

— Е, добре — въздъхнало то. — Ще ти дам една последна възможност.

Ако до три дни успееш да отгатнеш как се казвам, ще си отида завинаги и няма да ти вземам детето.

Уплашена, царицата признала цялата истина на мъжа си: и за златната нишка от слама, и за джуджето, и за ужасното си обещание. — Тогава царят свикал най-мъдрите си министри и им заповядал веднага да прочетат всички книги, в които се разказва за джуджета.

Два дни чели министрите, без да мигнат, но никъде не се споменавало за джудже с островърха шапка, червени дрешки и дълга бяла брада!

На третия ден, точно преди разсъмване, един придворен слуга отишъл да събира съчки в гората. Изведнъж той забелязал между дърветата едно дребно човече, което имало островърха шапка, червени дрешки и дълга бяла брада. Под нозете му горял буен огън, а то подскачало и си припявало:

— Никой, никой няма да отгатне как се казвам, защото никой не е чувал за Румпелцилцен!

Слугата изтичал да разкаже всичко това на господаря си.

Скоро паднала нощта и човечето се появило в двореца, а мелничарската дъщеря го посрещнала с думите:

— Радвам се да те видя отново, Румпелшилцхен!
Като чуло името си, джуджето едва не се пукнало от яд!
Тогава царят и царицата радостно се прегърнали.
— Вече няма от какво да се боим! — казали те.
И заживели дълго и щастливо в любов и съгласие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.